

## NEMURIREA GRAIULUI

Lilia Manole

---

Te- am nemurit, etern ca să rămâi,  
Tu, fagure de grai ca din poveste,  
Ușoară, mierea raiului, curgea întâi  
Peste- ale tale lacrimi mari, ancesre.

Te- am nemurit, murind din oră-n oră,  
La pragul iadului, în foc mă însetam  
De setea ta, iubită limbă, ca o soră-  
Ce- aş fi fost, fără tine, dacă mă stingeam?..

Te- am nemurit, cu vorba mea posacă,  
Origine a tuturor tăcerilor ce sunt,  
Și te- am văzut, că- nvii, unde e groapa,  
Săpată de mișei, într-un jăratec crunt.

Te- am nemurit, o , vechi izvod din mine,  
Și a venit din Cer consimțământul tău,  
Să nu te las ca pradă, blestemelor străine,  
Ci , grai din grai, să fii al meu Arheu...

Lilia Manole